

Hoe Jan aan zijn naam kwam

Geschreven door Peter Smit
Geïllustreerd door Martijn van der Linden

EEN LUXE GOUDEN BOEKJE

Jan zit voor het huis en kijkt naar de sloot. ‘Papa,’ vraagt hij.
‘Wat is een eiland?’
Zijn vader denkt even na. ‘Een eiland, dat is land met water erom
heen.’
‘Net als ons weiland?’ vraagt Jan. Zijn vader lacht.
‘Nee Jan,’ grinnikt hij. ‘Een weiland met een sloot eromheen is geen
eiland. Maar loop even mee, dan laat ik het je zien. Wij wonen op een
eiland, namelijk.’

Jan loopt met zijn vader mee. Ze lopen over de ophaalbrug. Dan gaan ze het pad af, naar de haven. Voorbij de haven ligt een groot water. Je kan de overkant niet zien!

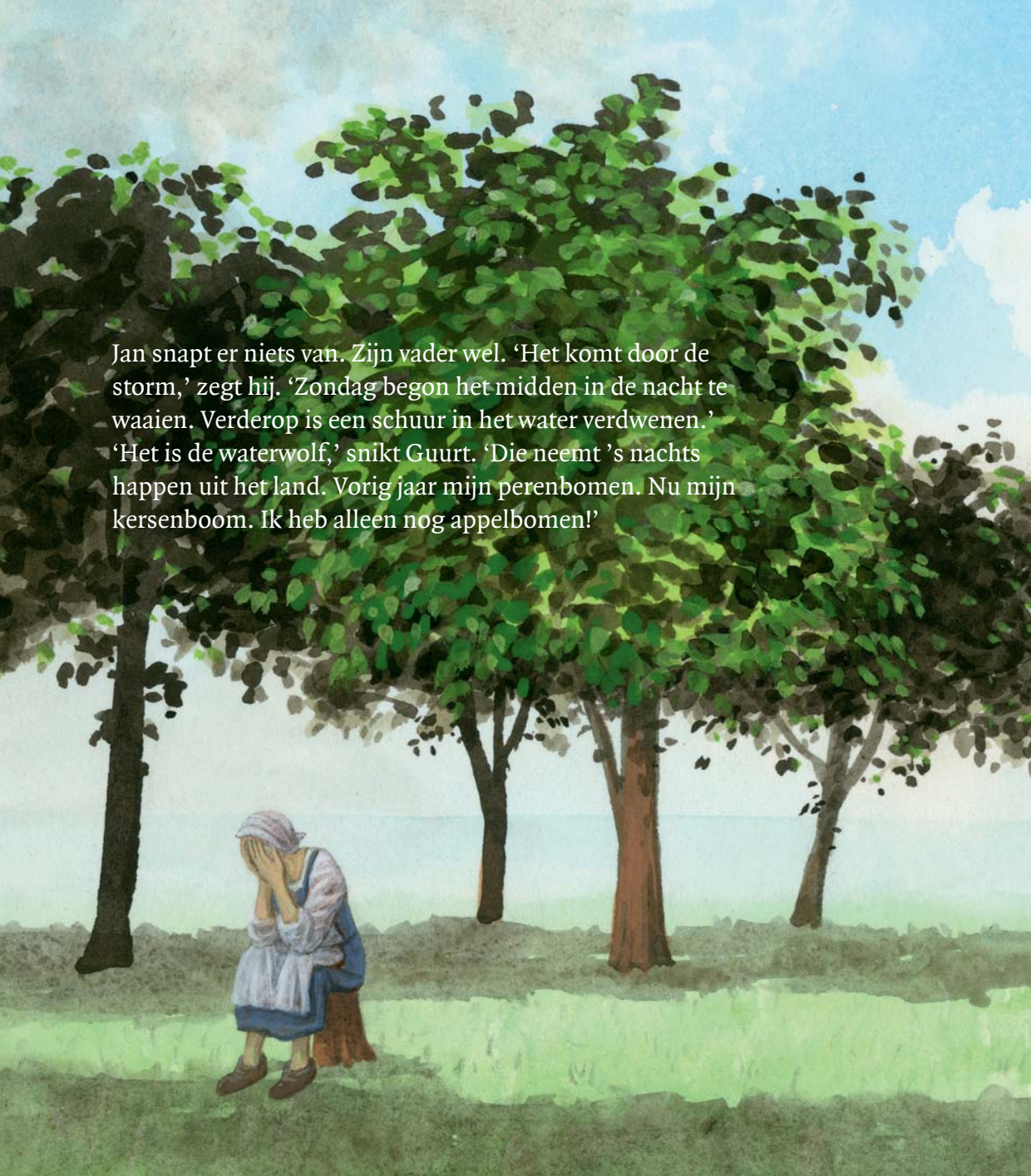
‘Is dat de zee?’ vraagt Jan. Zijn vader schudt zijn hoofd.

‘Nee,’ zegt hij. ‘Dit is het Beemstermeer. De zee ligt verderop.’

Ze wandelen langs het water. Langs een weilte met een geitje en een veldje met bonen. Daarna lopen ze langs een kleine boomgaard. Daar zien ze een vrouw. Ze zit op een boomstronk en huilt dikke tranen.

‘Wat is er, Guurt?’ vraagt Jans’ vader. ‘Mijn kersenboom is weg,’ snikt Guurt. ‘Net nu de kersen rijp waren.’

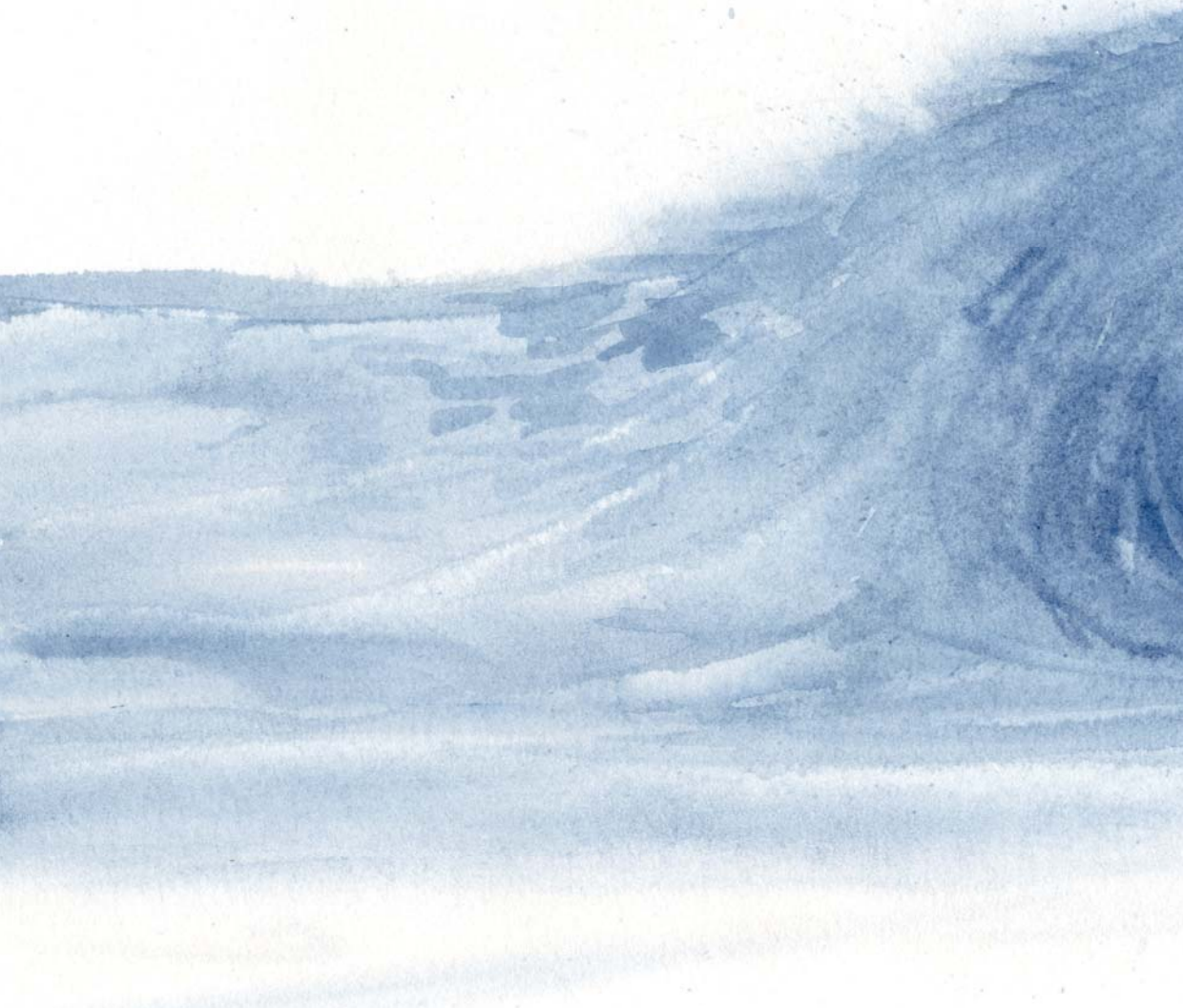
A painting of a woman sitting on a tree stump, looking distressed, with several large trees in the background. The woman is wearing a blue dress and a pink headscarf, and is covering her face with her hands. The trees are large and leafy, with green and brown foliage. The sky is blue with white clouds. The ground is green and brown.

Jan snapt er niets van. Zijn vader wel. 'Het komt door de storm,' zegt hij. 'Zondag begon het midden in de nacht te waaien. Verderop is een schuur in het water verdwenen.' 'Het is de waterwolf,' snikt Guurt. 'Die neemt 's nachts happen uit het land. Vorig jaar mijn perenbomen. Nu mijn kersenboom. Ik heb alleen nog appelbomen!'

Ze lopen verder. 'Waarom huilt die vrouw zo?' vraagt Jan.
'Ze heeft toch appelbomen?' 'Haar appels zijn nog niet rijp,'
zegt zijn vader. 'Guurt eet haar kersen niet zelf op.
Ze verkoopt ze op de markt. Nu kan ze geen geld verdienen
en moet ze haar burens vragen om brood.'

Die nacht ligt Jan in bed. Buiten waait de wind.
Het stormt niet, maar toch kan Jan niet slapen. De
waterwolf, denkt hij. De waterwolf neemt happen uit
het land. Bij elke hap wordt het eiland kleiner. Maar
wacht maar, tot ik groot ben. Dan zal die waterwolf
ervan lusten! Ik ga de kersenboom wreken.

In zijn droom ziet Jan zichzelf zitten. Hij zit op het dak van hun huis. Overal om hem heen is water. De zon gaat onder. Het wordt donker om hem heen. Maar hoort hij daar gespartel? Hoort hij daar gegrom? Jan pakt een dikke stok. Die waterwolf moet oppassen. Jan laat zich niet zomaar pakken!